

Megfejthetetlen, hogy miért tette ezt. Fáj talán az egyik lába? Hiszen akkor a másikat is antilopbőr cipőbe bújthatta volna. Tévedésből húzott föl felemás cipőt?

Nem merjük megkérdezni.

1932. március 30., szerda, 4. old.

A Tavasz névjegye

Pillanatkép

Ennyire még sohasem vártuk, így még sohasem örültünk neki.

Csak egy napra kukkant be hozzánk, mint valami bámult és imádott vendég, aki pompázón toppan be szürke otthonunkba, de mihamar odébbáll sok fényes holmijával együtt, s mi csak nézünk utána, sóhajtozunk, mert ismét sötét és szürke lett minden, amikor eltávozott.

Reggel ragyogtak ablakaink, daloltak a rigók, a csízek, zsongott-bongott a világ. Ez volt aztán a tavasz. Még sohasé láttuk ilyen jelenségszerűen, ilyen ragyogóan. Többnyire lopakodva, szerényen, észrevétlenül tör be, s alig vesszük észre jövetelét.

Az utcák egyszeriben tele lettek sétálókkal, a boltok vásárlókkal, a sétateretek gyerekekkel és dadákkal. Néhány óra múltán már napbarnított arcú, pufók csecsemők aludtak tolókosijukban, álmukban boldogan szopogatva a gumidudlit.

Piros és sárga léggömbök röpködtek, kerékpárok száguldoztak, az utca-sarkokra kiültek a piros sapkás hordárok, az ibolyaárus asszonyok. Minden nőn új kalap virított, piros cseresznyével, szalagsokrokkal díszítve. A ruha, a kabát tavalyi, de a kalap, a cipő, a kesztyű vadonatúj. Ez a szegénység fényűzése. Pirosra festett szájak ragyogtak, zölden zsendült a fű az izzó, fehér napfényben.

A temetőben leszedték a síremlékek téli faköpnövegét, vitorlavászon takaróját. A sírhantokra virágot ültettek, fűmagot vetettek. A Duna langyos-fényesen csobogó habjain csónakok, regatták siklottak, a parton sok-sok fáradt öregúr sütkérezett. Cserkészfiúk feszes kurta nadrágban, árvalányhajás kalappal meneteltek. Néhány örökifjú kiskabátban, hajadonfőtt feszített. Festők kitették állványaikat, kisfiúk fényképezőgéppel siettek megörökíteni a ragyogást. A kirakatokban hónapos retek, selymes zöldsaláta nevetett, másutt a tavasz divatos színét, a fáradt-kéket élénkké vidámította az aranyos napsugár. Az úttesten fiúk labdázta, kislányok vajaskenyeret majszoltak. A nyitott ablakokban bodros leányfejek jelentek meg. Fecskét is láttunk s néhány külföldit is. Mindenki örült, nevetett, mindenki boldog volt. Csupán egy kis vékony kutyuska sétált még prêmes bundában. Hátára szőrmetakarót borított aggodalmas gazdája.

Estefelé aztán beborult, a budai hegyek felől hűvös szél fújdogált. Hirtelesen csend lett, téli csend. A madarak elhallgattak, az emberek bebújtak lakásaikba. Csak egy napig tartott a tavasz, csak egy napig tartott az öröm. Elment, itthagya a reményt. Azt ígérte, hogy hamarosan visszajön s most várjuk, sóvárogva várjuk vissza.

1932. április 9., szombat, 4. old.

Pesti utca

Nemrégiben neves angol író érkezett Budapestre. A legelőkelőbb főúri körök látták vendégül.

Ha idegen jön hozzánk, ki-ki az egész nemzet nevében udvariaskodik vele, s fontos kötelességének érzi, hogy a látogató jó emlékekkel távozzék.

Tervet dolgoztak ki, hogy megmutogassák neki mindazt, ami nálunk nevezetes. Mezőkövesdet, a gödöllői cigányokat, a jánoshegyi kilátót, a Mezőgazdasági Múzeumot, a Margitszigetet, szóval mindent.

Először Hortobágyra akarták kivinni, s nagy társaság másnapi gépkocsi-kirándulást beszélt meg. Reggel kellett volna indulniok, együtt, megha-